

Morten Pape

Planen

565 sider

Politikens Forlag Der er noget fandeninvoldsk ihærdigt, ligefremt, humoristisk, ærligt og dejligt over sproget i Morten Papes debut: et sprog der leder tankerne hen på Dan Turell og svenske Jonas Jonasson. Det flyder og flyder og flyder, og man bliver aldrig træt, for alt er relevant. Lange sætninger og tro mod stilen hele vejen igennem.

Morten Pape er vokset op i den berømte og berygtede Urbanplanen på Amager. Hans opvækst var et langt scenarie af omskifteligheder, mobninger, trusler, kriminalitet, larm, ballade, brudte familier, grædende børn, alt hvad der kan få et barn ind i et ganske skævt livsforløb.

Mortens egen familie er far, mor og tre børn, hvor Morten er den ældste. Faderen og moderen bliver skilt, børnene bliver boende hos moderen, og hver anden weekend er børnene på besøg hos faderen. Den stille og generte Morten med brillerne bliver hurtigt et taknemmeligt mobbeoffer for skolens stærkt dominerende arabiske og somaliske børn, men Morten lærer at klare sig, og selvom både skole og fritid konstant er en kamp for at undgå vold, bliver Mortens langsomt accepteret af alle befolkningsgrupper.

Fantatisk pointe. Vi får i glimt gennem romanen at se, hvordan verden kan forbrødres og forenes, f.eks. til 9. klasses afgangsfest, hvor alt i splitsekunder går op i lykke og en højere enhed. Indtil idyllen bliver brat brudt af virkelighedens mere jordnære realiteter.

Her drager vi umiddelbart sammenligning til dagens højaktuelle terror i verden, angsten, undertrykkelsen, hadet, og mere præcis timing kan en bog næppe være landet i.

Morten Pape lader da også sine personer lidt vel rigeligt fortælle, hvor meget den 11. september 2001 var den vestlige verdens egen skyld, og at det måtte de faneme selv om. Jo tak, point taken, men naturligvis er Morten i Urbanplanen sandsynligvis af indvandre og mobbere blevet indoktrineret med, at det hele var Vestens skyld, at han således selv var skyld i mobberiet, drilleriet, de verbale og fysiske overgreb, angsten for at gå gennem bebyggelsen og op til bageren, for man vidste jo aldrig, hvad der ville ske.

Nøjagtigt som alle i den vestlige verden idag må leve med, at vi aldrig ved, hvor den næste terrorbombe vil springe.

En meget skarp og præcis og højaktuel bog om at overleve i en verden fyldt med had, foragt, selvhad, dominans, og undertrykkelse.